

[Handelsministeren.]

under en ordning med internationale patentansøgninger og europæiske patenter, der har virkning for Danmark.

Med disse lovforslag er der lagt op til beslutninger om en reform på patentområdet, som i europæisk og i dansk målestok er enestående både med hensyn til de praktiske konsekvenser og til omfanget og karakteren af det internationale samarbejde, der søges realiseret.

Med hensyn til enkeltheder skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslagene, og jeg tillader mig hermed at anbefale lovforslagene til folketingets velvillige behandling.

Desuden tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.*

Inden jeg redegør for lovforslaget og begrundelsen for de foreslåede ændringer, tror jeg, at det vil være på sin plads, at jeg genopfrisker baggrunden for den gældende lov og intentionerne bag denne, da kendskab hertil vil lette forståelsen af de nu foreslåede lovændringer.

Den knap 7-årige restaurationslov bygger på en betænkning (539/69), som blev afgivet af det af handelsministeriet den 17. maj 1966 nedsatte beværterlovsudvalg. Udvalget havde til opgave at udarbejde forslag til en revision af beværterloven med henblik på en tilpasning til nutidens krav. Foruden myndighedsrepræsentanter rummede udvalget repræsentanter for de interesserede erhvervs- og forbrugerorganisationer, de kommunale organisationer samt afholdsbevægelsen.

Der var i udvalget stort set enighed om den afgørende forenkling af lovgivningen, der gik ud på at gøre hotel- og restaurationsdrift uden servering af stærke drikke til et almindeligt næringsbrevsanliggende. Tilsvarende enighed var der i udvalget om ud fra ædruelighedsmæssige betragtninger at opretholde bevillingssystemet for hotel- og restaurationsdrift med servering af stærke drikke. Dette muliggjorde opretholdelse, i tillempt form, af de fleste af de bestemmelser, der under de tidligere tilsvarende love havde et ædruelighedsmæssigt sigte.

Næringsbrevssystemets indførelse i denne lovgivning var den ene af 2 afgørende nydannelser ved 1970-loven. Den anden var oprettelsen af en almindelig ankeinstans for de lokale bevillingsmyndigheders afgørelser. Denne in-

stans blev tilvejebragt derved, at det hidtidige overbevillingsnævn – der blev betegnet som landsbevillingsnævnet – fik suppleret sin hidtidige kompetence som bevillingsnævn i særlige tilfælde med en beføjelse som ankeinstans for de kommunale afgørelser. Videre blev der tillagt landsbevillingsnævnet kompetence til i misbrugssituationer at fratage restauratører deres bevillinger eller stille vilkår for virksomhedens fortsatte udøvelse.

Indførelsen af ankeinstittet havde fuld tilslutning i udvalget og mødte heller ikke modsigelse under folketingsbehandlingen.

Ankeinstansen, landsbevillingsnævnet, kom til at bestå af en formand samt fire andre medlemmer, hvoraf to repræsenterer kommunerne og to er uafhængige af kommunale interesser og af erhvervsinteresser, der berøres af loven.

Loven indeholder ikke bestemmelser, der udtrykkelig angiver, hvilke hensyn der kan eller bør lægges til grund ved afgørelsen af, om en bevillingsansøgning skal imødekommes eller afslås, og heller ikke under folketingsbehandlingen fremkom der særlige bidrag til belysning af dette spørgsmål. I den første tid efter lovens ikrafttræden har der derfor nok rådet nogen usikkerhed hos bevillingsmyndighederne med hensyn til, hvilken vægt der burde tillægges det tilkendegivne liberaliseringssigte i forhold til lovens traditionelle ædruelighedsformål.

Et handelsministerielt cirkulære af 4. marts 1974, der blev udsendt med støtte i en ombudsmands afgørelse, har siden dannet grundlag for bevillingsmyndighedernes, herunder landsbevillingsnævnets, praksis.

Fra forskellig side er rettet kritik mod loven og mod den retstilstand, dens administration – herunder den af landsbevillingsnævnet anlagte praksis – menes at have hidført:

Afholdsselskabernes Landsforbund har ønsket nedsat et ædruelighedsudvalg til sikring af, at lovens ædruelighedsformål tilgodeses, og forbundet ser gerne, at der tillægges kommunerne større indflydelse ved afgørelser af bevillingsspørgsmål.

Centralforeningen af Hotelværter og Restauratører i Danmark og Tjenerforbundet i Danmark har i første række gjort gældende, at den iværksatte liberalisering af lovgivningen har medført en overetablering inden for faget med deraf følgende skadelige virkninger, og har i øvrigt foreslået forskellige ændringer væsentligst af konkurrencebegrænsende art.

Kommunernes Landsforening er af den op-